

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785, ת.ד. 136. מען למברקים: עטלומפריס. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שחם בע"מ, ת"א, טל. 62239. המערכת איננה אחראית עבה תוכן הדעות, כולל מודעות הסתפסות תחת חתומות, רו"ח לצרכו, רו"ח לנוסע וכו' הסוכנות ונערכות על ידי המערכת. החפצה: דוד טופל וכינוי, תל-אביב, רחוב אתרה"ע 24, טלפון סס 5673.

העורך הראשי: אורי אבנרי
ראש המערכת: שלום כחו
עורכת-משנה: רוב איתן, אורי סלע
עורך כיתוב: עורך תבנית: סלבי קשת
כתב בכיר: ילם המערכת: אריה קרו
אלי תבור

חברי המערכת: ישראל ביבר, ניצה נבוי, שיע נלור, לילי גלילי, דודי חורוביץ, דודי ורד, רוגני זורח, אברהם חרוש, אוקסר מאובר, משה לשם, אביבה סס, עמוס קינו, שלמה טרו.
הצייר הראשי: שמואל ברטון
עורך דפוס: מנחם סעברה: אריה אריאל, נתן רון

העתון הנקרא ביותר במדינה

2.1 י"ב י"ב

דעת על דברים הנוגעים לגורלו של עם ולחיי אדם. ואני משוכנע שאם ינסה מישורו לברוק את הדבר, יפתע מאד מצידת הרצינות שלו. ציבור הקוראים לגבי מידע זה.

במקום אחר בגליון זה תמצא בקשת המערכת אליך לעזור לה במפעל שהוא חובת-לבד לכולנו: הנצחת זכר הנופלים. מסרתנו היא לתת הערכה נאה ושוה לכל הנופלים, כדי למנוע את אחת התופעות המכוערות ביותר של מלחמה: הפליה הבתלים-מכוננת בין דם לדם.

אני מוכרח להודות שאני רואה במורה-רוח רבה מאד את מודעות האבל שהחלו מופיעות לאחרונה בעמודים הראשונים של העיתונים היומיים. אני מבין היטב את חפצם האינס-טיקטיבי של חברי הנופלים וידידי מש-פחותיהם לבטא בצורה כל שהיא את הש-פחותם באבל המשפחות שאיבדו את יקר-יהם.

אולם כמה חפץ צעיר ממערכת סאקיה ע"ת שהקריב את נפלו ושאישי לא יוציא ציבור לידות להנצחתו במודעה, מחברו בטאנק, ש"גול ברחוב בן-יהודה בתל-אביב, שייני משפחתו מיוחסים יות? כמה נופל חיים, שזכה רק למודעה של 2 אינטשים, מחברו שמואל, שמשפחתו האמידה יכלה להקדיש לו מודעה של 6 אינטשים?

כמה טובים הבריטים הטובים נהוג, בימי מלחמה, להימנע מפרסום מודעות-אבל רגי-לות. תחת זאת פותחים העיתונים במדור אחד, בו יכול כל אדם להביע את צערו על נפילת חייל מסוים, בצורה אחידה ובגודל אחיד. הנה נהוג כך גם אנוחנו.

תופעה שניה שיש להתנגד לה היא הוספת אחריות הי"ד לשם הנופל במודעות אלה. במשך דורות רבים קיוו היהודים ש"ה יקום דמו" של קרבן הפורום, שנוצח בידי רודפיו. אולם צעירים אלה לא נרצחו בפורום, והם לא הוכלו כצאן לטבח. והם לא הושמדו באושיץ. הם נפלו למען תחי המולדת, חיילים מול חיילים, ללא שנהא, ללא תאוות-נקם. מדוע נסלף עתה את תוכן קרבנו?

כבוד לזכרם — ונחיה את פיטופטי-הנקמה לדימאגוגים המספסרים בדם.

לעתים קרובות באים אלי בטענה כי ה"מאגרים במדור הנידון, הדנים בעניות-היטוד של מלחמה ושלום, רציניים" מדי. כל אחד מהחברים הסבורים כך אמנם, מרגיש, בדרך כלל, שהוא עצמו הבין את הדברים יפה, אך לדעתו הרוב הגדול של הקוראים פשוט אינו מסוגל לכך. על כן מוטב להוריד קצת את הרמה, אפילו במחיר של שטחיות.

היום, אחרי ויכוח נוסף כזה, נזכרתי בשיר שכתב מישור על נאומיו של עדלי סטיבנסון במערכת-הבחירות הקודמת, בהם התעקש דווקא לדבר ברצינות על דברים רציניים. אני מתרגם אותו מן הזכרון. הנהו:

ראובן קרא לו מאמר
דברי אמת הם, הוא אמר.
חבל רק ששמעון הוא בור.
הוא לא יתפוס את האמור.

שמעון קרא את הדברים,
שקל, הירחה, לבטוף הסכים.
חבל רק על ראובן, אמר,
הוא לא יבין חצי דבר.

על דברים רציניים יש לדבר ברצינות. אני חושב שמישהו היה רוצה שנדבר בקלות

מכתבים

מערכתו לא נעדרו מכין שורות הלוחמים, על מנת להנציח את נכורתם לעד... ברוך דפני, סבריה

מפל מביעבי הסיכוב השני, היה המסע לפטורא הסיבוע האדיר ביותר. כתבתי ה' עמתי לנגד עיני את התור האיום, את ה' שתיים ואת רו"ח-העון, הנכורה, הקרבנות, הנצחונות והראנות של כל אותם המאות שישמו את המרס המגורי בתולדות צה"ל והישוב כל עוד יהיה לעם ישראל בנימ חידועים לתקוף מברך ולהכניעו — לא יב' חידונו מעל פני ארמת הכורא.

המסע לשארם אל-שייר הוכיח את מוד יכולתנו: אנשי עמל, יוזמה ועקשנות, המסל' נלים לא רק להתמודד עם האויב, אלא גם עם הסכע — היילים שראו בצידום נכס עקר, שלא הפקירו מכוניותיהם בדרך אלא עמדו ותיקנו אותו.

כאשר כבשנו את שארם אל-שייר, הודמנו לי לשוחח עם המפקד המצוי השבוני, שאלתו אותו מה דעתו על צבאנו. הוא הביט סבי' בו: בכל מקום הדרו אנשינו על רכב מצרי, שרק לפני שעה קלה נעוב על-ידי האויב כלא מתאים לפעולה. מה ויש כבר חיסטו ההברה בקרבים של ברודקאריירים ומש' איות מקולקלות, כדי להתניעם, כל זמן ש' היילים שלכם הם גם נאונים מכניים, לא יקום צבא טוב יותר בעולם כולו, אמר לי המצרי. אילו ידע את הפלה, מ'סטיסטיים, היה בוראי משמשש בה.

כרעג פלאת, עין חרוז

הצד השני
האדם העיו המערכת לשנות את התואר של אישיהשנה שהעניקה לנמאל עבר אל-נאצר בראשיהשנה היודי האחרון? לדעתי, עליכם לחזור בכס ולהעניק לנמאל את אשר הנחיל לו צח"ל, צבא השנה, ולקראו לו "איש ה' מבוסה ההיסטורית של מינו".

פארס חדיד, דלית אל-כרמל

נמאל עבר אל-נאצר חזולל את המאורעות העיקריים בשנה שעברה. המערכת שתמח מאד אם יחזל לחזולל מאורעות השנה.

לא לפרסום
תמהתי לקרא בגליון האחרון (העול' הזה 996) כי נולדה מיארסו הכטיחה לי עורכי העיתונים שצה"ל לא יסוג מסיוני לא קראתי מלה על כך בשום עתון אחר. ה' הסביר היחיד המתקבל על הדעת הוא ה' הנב' מאיר אמרה את הדברים, שלא פ'רס סום" במסיבה סנורה. אם כן, כיצד פרסמי חם אותם?

ד"ר מאיר לויין, חיפה

בהתאם לאתיקה העיתונאית, העולם הזה רואה את עצמו חופסי בהחלט לפרסם דברים הנאמרים, לא לפרסום" במסיבות שאין הוא משתתף בהן.

המושך הממורת
עד לכשני היה בני קונה את העולם הזה מדי שבוע. כאשר נקרא למלחמה, החלפתי לא לשבור את המסורת, ומדי שבוע השמכי"תי לקום ביום רביעי — בדיוק כסוהו — ונקיטתי את עותכנס, וגם קראתי בו. וחנה, נגלה לנגד עיני עולם חדש: עתון אשר לא רק מוסר עובדות, אלא גם מלחם בהבירות את המערכת כולה... קשה לי לקרוא עב' רית באופן שוטף, אבל את העולם הזה אקרא מעתה בקביעות.

איש מופת
אני מציע שתעניקו את התואר "איש מופת" לניבור המאורע הבא. עלי לצייץ כי כנות שאנני מכיר באופן מיוחד את האיש, זו פעם ראשונה שראתינו בגודו, איש גינל של כל השנה בחור צעיר, שגוי, שגד בכחו. סלברג הוא בכחור בשם עזרי, שבסערת הקרבות במשלטים, בגורת אבו-עגילה, ירד, למרות הפקודה שאמרה זאת. לשרה-מוקשים כדי לחצוף טים מוססונג שמסוסן הופל על-ידי תותחי המצרים המים היה פצוע, ורק אומץ-לב ותעוץ יכולים היו לחצולו, על כתיפו נשאו בחולות עד הביאו אותו למקום מנחמים.

משה שביט, גבים
העולם הזה ישמח לחקור בדבר אם יסופקו לו הפרטים הדרושים.

עלילות סיני
אתה השתפת בסיבוב השני. אולי היית נהג בשדמן, אולי טיים במיסטר, אולי איש הג'א, ואולי גם מנהל שקים. ראיח נוף חדש. יצאת ממסגול הי"ד הרגילים. עולם של חיות חדשות נפתח לפניך.

אולם מבין כל החוויות שמילאו את לבך בימים גודשים אלה, מזדקרת חוויה אחת. בעיניך היא מסמלת את מיבעיטינו כולו.

מה היא?
את זאת היינו רוצים לדעת, אנו ורבות הקוראים כמך. עתון זה על כן הכריזה מערכת העולם הזה על תחרות שתשא את השם עלילות סיני, ושמסרתה להוציא סמך בכוח את זכרונותיך מימי המיבצע.

ובכן: חשוב מה היתה חוויתך העיקרית בימי המיבצע. הכחנה אינה לצי"ופאת, אלא לסיפורי משה: מה נדול טעשית או טעשית לנגד עיניך, מקרה שקרה לך, מיבצע מסוכן במיוחד או יפה במיוחד. רשום אותו בפשטות (לא יותר מ-150 מילה), צרף תצלומים שלך ושל חבריך באותה שעה (אם יש), שלח את הכל למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, תל-אביב, וצייץ על המעטפה "עלילות סיני".

המערכת תפרסם את העלילות הטובות והאופייניות ביותר. מבין הסיפורים שיתפרסמו ייבשר הסיפור הטוב ביותר, שיזכה את בעליו בפרס של 100 ל"י. עבור כל סיפור שיפורסם תשלם המערכת שכר-סיפורים.

אוי חבל

הדי לכם סיכום המאורעות של החורש האחרון, כפי שילמדו אותו הזרות הבאים כנוהילים:

רוח, רוח, רוח, רוח —
פה הלכנו על בטוח:
יפגש על הסואץ —
עבד אל-נאצר יתפוצץ
אוי חבל, חבל, חבל:
עבד אל-נאצר לא נפל,
לא תלו אותו על עץ —
כל העסק התפוצץ.

שמעון בן-גביר, עזה
השבועון האמריקאי טיים קרא להישננו "אמר הנצחון". כמה נכונה הנדחה זו. כי דומני שמעולם לא היה עם מצע רוח רע כל כך, עוד ביום נחותנו. אוי לארינת העולם שכברו יחידיו כדי לשלול מכין שינינו את פרי הנצחון!

שמואל דואק, חדרה
בני ברית בחרנו לנו צח"ל הקטן הצלית לפטור את חציאמי סיני כולו תוך כמה ימים, ואילו שתי האימפריות — אימפריותו — האיריות, צרפת ובריטניה הנדולה, לא יכלו לכבוש אפילו חצי הרצועה שעל נדה אחת של התעלה. ועתה, הן הראשונות הן נכנעות לבלוף הרוסי ונבחלות אחרת, כשחן נזירות אותנו במנוסת הנסיכה שלהן.

נחמיה פולק, חיפה

כל זמן שהייתי בפעולה, בחצי תריסר איי שמים בסיני, הייתי מלא נאווה וחרות-חיים — למרות שפניום לא מעטים שרקו מסביבי, וחנה, רק חזרתי העירה, עכרה רוחי. מרב' רים על נסינה, על ויתורים, על חזרה אל האמפול. הנדוע הוא כי אין כל ברירה נראית באופק...

שיחה בסיני
אחרי כיבוש כמה מקומות בסיני, הגענו למתנה צבאי מכוצר, בו נתקלנו בהתנדות. עלינו למתנה ובכשנו אותו. התקרפתי עם כמה חברה אל הדגל המצרי, שהיה מונף על ראש בניו סמואל, בראש הנבעה. החברה נכנסו אל תוך הבניין ואני נשאיתי בחוץ, עם המכונות. והנה אני רואה רץ לכיווני קצין מצרי, כולו מחרד. קפצתי אל הפסקע ורציתי לחסלו. מתאום הוא צועק — עבד' רית: "שלום! שלום!"

עבר בי זרם חשפל ולא ידעתי אם ללחוף על הדקק או לא. ואילו המצרי המיטיב לי חייד ולהתקדם. פקדתי עליו, באנגלית, לי עמוד. הוא נעצר. אחר-כך התחיל לרבר, וזכיר לי את הסיפור המופלא הבא:

אני גר בקהיר, בשכונה שיש בה הרבה יהודים. אני ירדתי היהודים. לפני שנה היו תה לי חברה יהודיה והיינו צריכים להת' חתן. או למרותו באוניברסיטה. אבל לפני שיכולנו להתחתן, קרא לי לצאב ושלחו או תי לקורם קצינים רחוק, כאלכסנדריה. באר תו זמן, עצרו את החבורה והעבירו את משפחתה למקום רחוק, ועד היום אינני יודע איפה היא. אבל אני אוהב אותה מאד ולא יכלתי לשכוח אותה.

"בשסיפתי את הקורם, נשלחתי עם חברי, בניני הקורם, לגופש באיפליה וצרפת. בני קרנו בקרבים ובכתיבוש, אבל אני לא יכולתי להסתכל על אף בחורה, אפילו היפה ביותר, מפני שאני אוהב את הבחורה היחיד' דיה שגולו ממני. אני לא נלחמתי וגם לא נתתי פקודה לחיילי לפתוח באש נגדכם. אני רק מקווה שהיה שלום ושאוכל למצוא את אחותי ושהיא תסכים להתחתן אתי. למרות שנלחמתי בצבא ישראל."

תוך כדי שיחה, ראתה לי את תמונת הבחורה. הוא רצה להא לי את שעונו. את ארנסו — הנל; רק ששאיר לו את חייו ואת המטונה. אפתי לו שילך ויצטרף לכבוצת השבויים שתפסנו.

יוחאי מרון, הרצליה

המשקיסטיים מנצחים
קשה עריין להשתמר מהרושם האדיר שי עשתה עלי כתבה-הענק שפרסם העולם על מסע הנכורה של חסיבה 9, עד לאי סירוא (העולם הזה 996). אשרי העתון אשר חכרי